

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Günümüzde, gelişmiş ülkelerin demokrasilerinin de gelişmiş olduğu ve bunu sağlamada çağdaş ve demokratik anlamda “örgütlü toplum” olmanın önemli rol oynadığı görülmektedir.

Demokrasileri gelişmiş ülkelerde, yurttaşın devlet karşısında edilgenlikten çıktığını, sivil kurumlar aracılığı ile ülkede etkin olduğunu görmekteyiz. Diğer bir ifadeyle, o ülkelerde sadece seçimden seçime oy kullanan/kullanmayan sessiz çoğunluğun yerini örgütleri kanalıyla yönetime katılan, müdahale eden, eleştiren ve seslerini duyurabilen kitlelere bıraktığını görmekteyiz.

Bu nedenle demokrasileri kesintisiz yaşayabilmekte, sağlıklı bir şekilde işleyebilmekte ve gelişmektedir.

Bireyler kişisel çıkarlarının savunucusu konumundan üyesi oldukları örgüt aracılığı ile çıkarları açısından ortaklaştığı kitlelerin, sektörün ve ulusal çıkarların savunucusu konumuna yükselmekte, ülkenin siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel yaşamını şekillendiren, denetleyen bir özelliğe sahip olmaktadır.

Demokrasinin vazgeçilmezi olarak görülen örgütlü toplum;

- Laik, sosyal, hukuk devletin korunması ve güçlendirilmesinde,
- Kayıtlı, verimli ve kaliteli üretimin sağlanmasında,
- Yönetimlerin hatalarının en aza indirilmesinde,
- Yolsuzluk ve israfın önlenmesinde,
- Gelir dağılımındaki bozulmanın önlenmesinde,
- Toplumsal huzur ve barışın sağlanmasında,
- Refah toplumuna ulaşmada, en önemli unsurlardan biridir.

Örgütlü toplum olmanın yararlarının en geniş ve somut olarak görüldüğü alanların başında ise çalışma yaşamı gelmektedir.

Çalışma yaşamı- Endüstriyel ilişkiler; bir ülkenin ekonomik, sosyal ve siyasal durumunun belirleyicisidir.

Endüstriyel ilişkiler ülkedeki: Demokrasi düzeyinin, insan hak ve özgürlüklerinin, hukuk ve adalet anlayışının somut göstergesidir.

İş ilişkileri, dünyadaki değişme ve gelişmelere, uluslar arası standartlara uyumun ölçüsüdür.

Üretimi, verimi, kaliteyi- iş huzurunu, toplumsal huzuru yakından ilgilendiren endüstriyel ilişkiler hassas dinamik bir alandır.

Çalışma yaşamının çok yönlü sorunları çalışanıyla, çalıştırana bir bütünlük içinde değerlendirilerek, araştırılarak, incelenerek, geniş uzlaşmalar sağlanarak çözümlenebilir.

Çalışma yaşamının doğal olarak tarafları vardır. Çalışanları, çalıştırana, sendikaları, örgütleri vardır. Bu demokrasinin, insan hak ve özgürlüklerinin gereğidir. AB standartlarının, üyesi olduğumuz uluslar arası kurum ve kuruluşların onayladığımız sözleşmelerinin gereğidir. Bu haklar Anayasamızla ve yasalarla da güvence altına alınmıştır.

Ancak son yıllarda, sendikal hakların kullanımında yaşanan sorunlarda ve sendikalı olduğu için işten atılanların sayısında bariz artışlar yaşanmaktadır.

Bu sorun, üyesi olmaya çalıştığımız AB'nin 2007 ilerleme raporunda da açıkça dile getirilmekte, özetle:

-Sendikal hakların tam olarak kullanımı üzerindeki kısıtlamaların devam ettiği, özellikle sendikalaşma, toplu pazarlık ve grev hakkına ilişkin ILO sözleşmelerinin tam olarak uygulanması konusunda yetersiz kalındığını ve Gözden Geçirilmiş Avrupa Sosyal Şartı'nın sendikalaşma ve toplu pazarlık haklarıyla ilgili 5 ve 6. Maddelerine konan çekincelerin sürdürdüğü,

-AB standartları ve ILO sözleşmelerine paralel olarak sendikal hakları tam olarak güvence altına alan bir mevzuatın kabul edilmesi gerektiği.

-Toplu iş sözleşmesi kapsamındaki işçi sayısının düşük olduğu ve düşmeye devam ettiği, belirtilmektedir.

Sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin devam ettiği bir ortamda, sendikasızlaştırmaya yönelik uygulamaların her geçen gün artması, çalışma barışını da tehdit eder hale gelmiştir.

Oysa, ülkemiz ekonomisinin ve toplumsal yaşamımızın sağlıklı bir biçimde gelişebilmesi için:

-Üretimin, verimliliğin ve kalitenin artırılmasına,

-Önemli bir sorun haline gelen, kayıt dışının yarattığı haksız rekabetin, vergi ve sosyal güvenlik sistemindeki zaafiyetin önlenmesine,

-Gelir dağılımının düzeltilerek, yoksulluğun azaltılmasına ihtiyaç olduğu herkes tarafından kabul edilmektedir.

Bunu sağlamanın en önemli unsurlarından biri de, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması ve sendikasızlaştırmaya yönelik çabalar karşısında gerekli tedbirlerin alınmasıdır.

Bu nedenle, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin, son yıllarda artmaya başlayan "sendika üyesi işçilere baskıların artması ve işten atılması" olaylarının ve toplu iş sözleşmesi kapsamındaki işçi sayısının düşük olması ve düşmeye devam etmesinin nedenlerinin araştırılarak gerçek boyutunun ortaya konması ve alınacak önlemlerin belirlenmesi amacıyla Anayasa'nın 98'nci ve TBMM İçtüzüğü'nün 104 ve 105 inci maddelerine göre Meclis araştırması açılmasını dileriz.

1. Cevdet SELVİ-Kocaeli
2. Kemal KILIÇDAROĞLU-İstanbul
3. Ahmet ERSİN-İzmir
4. Mehmet Ali ÖZPOLAT-İstanbul
5. Şevket KÖSE-Adıyaman
6. Hulusi GÜVEL-Adana
7. Şahin MENGÜ-Manisa
8. Tayfur SÜNER-Antalya
9. Hüsnü ÇÖLLÜ-Antalya
10. Akif EKİCİ-Gaziantep
11. Rahmi GÜNER-Ordu
12. Metin ARİFAĞAOĞLU-Artvin
13. Turgut DİBEK-Kırklareli
14. Yaşar AĞYÜZ-Gaziantep
15. Atilla KART-Konya
16. Mehmet Ali SUSAM-İzmir
17. İsa GÖK-Mersin
18. Tansel BARIŞ-Kırklareli
19. Esfender KORKMAZ-İstanbul
20. Hüseyin ÜNSAL-Amasya
21. Ramazan Kerim ÖZKAN-Burdur